

Milé sestry, milí bratři,

připomínkou slavného Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma jsme vstoupili do svatého týdne, nejvážnější části liturgického roku, v níž si budeme připomínat události spojené s **koncem Ježíšova pozemského života**, ale na konci se budeme radovat z jeho vzkříšení. Máme za sebou Matoušovy dlouhé pašije, nebojte se, nebudu je celé slovo od slova rozebírat. Spíše bych se chtěl v krátkosti zastavit u druhého čtení z listu Filipanům, které jsme dnes slyšeli.

Tento text patří ke skutečným pokladům církve, neboť je velmi starobylý a teologicky hutný. Pravděpodobně vznikl nedlouho po Ježíšově smrti a v prvních křesťanských obcích se četl hojně při bohoslužebných shromážděních. Jedná se o **hymnus**, který sv. Pavel (sám nesložil, ale) vložil do svého textu, aby povzbudil křesťany ve Filipech, aby jim ukázal v osobě Ježíše příklad, jak se mají oni chovat. Pavel říká: „z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám“ (Flp 2,3) a „nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých.“ (Flp 2,4). Pavel vyzývá křesťany, aby měli to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš.

A jaké je to jeho smýšlení? Ačkoli byl roven Bohu, měl právo vystupovat jako Bůh, nelpěl na své rovnosti Bohu, **svobodně se zřekl** tohoto svého postavení a přijal lidský úděl a dokonce zaujal postoj služebníka. V češtině jsme četli „nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu“, v řečtině je tam doslova „nepovažoval svou rovnost s Bohem za kořist“. Za tímto výrazem „kořist“ se skrývá přirovnání s Adamem, který neměl Božskou přirozenost, ale **chtěl ji ukořistit**, chtěl být jakou Bůh. V tomto světle nám zřetelněji vysvítá **pokora a poslušnost** Božího syna, který přichází vykoupit pyšnou neposlušnost prvního Adama.

Ještě jednou si dovoluji zabrousit do řeckého textu. Četli jsme, že Ježíš „sám sebe se zřekl“ (Flp 2,7) v řečtině je *ekénosen heauton*, z čehož se dá vytvořit slovo **kenóze**, které znamená **vnitřní prázdnotu** v takové míře, jakou si jen dokážeme představit. Kenóze se dá pochopit dvěma způsoby – jako **zřeknutí se sebe sama**, zmaření sebe sama, jakoby popření sebe, ale zároveň to můžeme chápat v pozitivním významu jako **poskytnutí duchovního prostoru** sám v sobě druhému. Neříkáme snad milované osobě, že ji nosíme ve svém srdci? Ježíš měl tak velkou svobodu od sebe, od svého vlastního já, že se zcela zřekl sám sebe a dokázal se zcela **darovat pro druhého**.

Následujme tedy jeho příkladu neboť jenom tehdy, když se zcela darujeme, můžeme být opravdu naplno sami sebou.